

KYNOLOGIN KYNÄSTÄ – Elokuu 2026

”ISTU TAI MAKAA…”

Muistan erään tapauksen, kun laiska koiraoppilas ei halunnut lähteä koulutukseen, vaan pisti hanttiin. Koiratarhan eteisessä oli sen verran penkkiä, että pari kouluttajaa mahtui siellä istumaan. Eteisessä oli myös ns. rinnakkaispuhelin – kännyköistä ei vielä ollut tietokaan. Ennen töihin ryhtymistä kouluttajat kokoontuivat tarhan eteiseen keskustelemaan päivän tekemisistä.

Kouluttajat hakivat sen jälkeen oppilaansa kopeistaan ja hajaantuivat niiden kanssa joko koulun lähelle tai lähitaajamiin koulutushommiin. Tavalliseen tapaansa myös esimiehemme **Lasse Haarala** otti koiran kopista ja valjaat naulasta. Pian hän huomasi, ettei koiraoppilas ollutkaan lähtötuulella. Hän suoritti kuitenkin lähtöön kuuluvat rituaalit, mutta koirapa päätti kääntyä ulko-ovelta takaisin. Lasse tuumasi, että mikäs siinä, mennään sitten myöhemmin.

Siihen aikaan Lasse teki myös Opaskoirakoulun toimistotyöt ja vaihtoi tässä tilanteessa koulutuksen asiointiin rinnakkaispuhelimella. Koira oli samassa tilassa, mutta Lasse piti siihen vain ajatteluyhteyttä periaatteella: ”istu tai makaa”, eikä sen kummempaa. Välillä hän kokeili, olisiko koira valmis lähtöön – ei tuntunut olevan. Tämä toistui muutaman kerran.

No, viimein piti lähteä, sillä koira piti ainakin jaloitella ulkona. Lasse puki sille valjaat päälle ja lievensi vähän ”istu tai makaa”-asennettaan. Ei juuri keskusteltu, tehtiin vaan tarpeet ja sitten koira takaisin koiratarhan koppiin.

Kyseinen tapahtumasarja toistui seuraavina päivinä – toki ennen pitkää aina lievempänä. Lasse vielä hieman löysäsi asennettaan ja kehaisi koiraa, kun se vähänkin osoitti koulutukseen lähtöön liittyviä myönteisiä merkkejä. Muutamia päiviä siinä meni, mutta lopputulos oli hyvä. Nyt en muista koiran nimeä, enkä sitä kenelle se meni, mutta koirasta tuli loistava opaskoira.

Avainlause: positiivinen vahvistaminen.

Juha Herttuainen